

Muziektheater op minieme schaal

Met *Cleo & Lex* maakt Blau Hynder muziektheater voor in de huiskamer. Over een verlopen diva en een trouwe fan.

JACOB HAAGSMA

De woonkamer van Peter en Desirée van Dijk, in een prachtig ruim pand aan de Harlingerstraatweg in Leeuwarden, is er aardig voor overhoop gehaald. Regisseur Dick Hauser, muzikant/acteur Anne Zwaga en actrice Julia van de Graaff zijn druk bezig met de laatste voorbereidingen voor *Cleo & Lex*, hun kleinschalige muziektheaterstuk op tekst van Simon Weeda dat zaterdag in diezelfde woonkamer zijn première beleeft.

Het stuk gaat op tournee langs tientallen huiskamers in het hele Noorden. Leeuwarder Anne Zwaga, drijvende kracht van muziektheatergroep Blau Hynder, heeft toch maar een bank gekocht, voor het geval dat het exemplaar in de woonkamer in kwestie niet geschikt is.

Want op die bank, stevast afgedekt met blauw doek voor toch een enigszins uniform beeld, speelt het zich allemaal af. Zwaga: „Soms kan het echt niet, zo'n bank.”

Zo'n kleine voorstelling, zo dicht op de mensen: dat is nieuw voor Blau Hynder. En ook voor Dick Hauser, die juist in de grote zaal zijn sporen verdiende – met het gezelschap Hauser Orkater (tegenwoordig Orkater, kortweg) bijvoorbeeld, dat hij hielp oprichten. „Echt op de lippen van het publiek, dat is juist het leuke hiervan.”

Julia van de Graaff, die de nogal hysterische, verlopen diva Cleo speelt, heeft iets meer ervaring met deze schaal. Dan speelt ze soms op één bepaalde bezoeker. „Dan schat ik van tevoren in: die kan het wel aan.”

Ze spelen het verhaal van de verlopen diva Cleo, die op enigszins raadselachtige wijze terecht komt bij Lex, een gewone man en een groot fan. Wat doet die confrontatie van roem met een gewone sterveling? En wat doet roem met je, als het eenmaal weg is? En wat is helpen? Lex helpt zijn vroegere idool. „Maar zij erkent dat eigenlijk niet”, zegt Hauser.

Het stuk speelt zich af in de huiskamer van Lex. En het wordt gespeeld in een huiskamer. Dat geeft een soort hyperrealistische laag, maar die wordt weer stijlvol onderuitgehaald door de muziek. Want het is wel muziektheater, immers. Julia

Repetitie van de huiskamervoorstelling *Cleo & Lex* met Anne Zwaga en Julia van de Graaff. FOTO NIELS WESTRA

van de Graaff zingt een paar liedjes, want ze speelt tenslotte een uitgerangeerde zangeres.

Anne Zwaga, saxofonist en jazzman van huis uit, speelt tenorsax, huiskamerorgel en laptop. Op uitgekende momenten, ter versterking van de sfeer of juist ter ombuiging daarvan.

Hauser: „Het is niet zo dat je als een soort postzegelverzamelaar steeds probeert om overal maar muziek tussen te plakken. Je ontwikkelt er een antenne voor: waar past het, waar kan er iets onder kruipen? Je komt meteen in een ander soort sfeer terecht. Dat is een van de functies daarvan.”

Aan het begin van de voorstelling

Wat doet die confrontatie van roem met een gewone sterveling?

klinkt er, vanaf een decoratieve Crosley-koffergrammofoon, een snerpande saxofoonsolo van Willem Breuker. Ergens is dat ook een knipoog naar de typisch Nederlandse vorm van muziektheater, waarvan Breuker, vaak in samenwerking met

generatiegenoot Lodewijk de Boer, een voortrekker is geweest.

„De verwantschap is dat Anne ook acteert”, zegt Hauser. „Op een bescheiden maar toch zeer aannemelijke manier. Dat moet je wel durven. Het is ook lekker, als dat door elkaar gaat lopen. Dan kruipt er een soort gekte in, en daar houden we wel van. Dan maak je iets nieuws mee. Gewoontjes, dat is niet interessant.”

Anne Zwaga, muzikant dus, werd naar het muziektheater gedreven door zijn grote belangstelling voor andere disciplines. „Waar sta je, wat heb je aan, waar gaat het over? Dat zijn vragen waar niet elke muzikant zich druk over maakt. Acteurs, regisseurs, de mensen die kleding maken,

die decors bouwen: ik vind dat heel interessant. Zo is het gegroeid, en ik vind het heerlijk om te doen.”

Dick Hauser heeft, we zagen het al, een flinke naam opgebouwd met muziektheater. „Ik kom uit de grafische hoek, mijn eerste invalshoek is doorgaans het beeld. Ik regisseer ook wel bands, nou, die hebben daar meestal geen kaas van gegeten. Je moet nooit overdrijven, het moet niet geforceerd worden. Het moet oprecht blijven, het moet kloppen. Maar saai en statisch, daar zit niemand op te wachten. Je moet een list verzinnen, waardoor het een avond lang interessant blijft.”

Data: www.blauhynder.nl